

Cardenal Ruini: El fruit de la missió de l'Opus Dei resta dins les esglésies locals

Amb motiu del 25è aniversari de l'erecció de l'Opus Dei com a prelatura personal, s'ha celebrat a Roma una jornada d'estudi amb la participació de diversos especialistes, entre d'altres el vicari del Papa a la diòcesi de Roma i el prelat de l'Opus Dei.

11/03/2008

A l'aula magna Joan Pau II de la Pontifícia Universitat de la Santa Creu, s'ha celebrat una jornada d'estudi amb motiu del XXV aniversari de l'erecció de la prelatura de l'Opus Dei.

Al cap d'un quart de segle de la Constitució Apostòlica *Ut sit*, amb què Joan Pau II va erigir la prelatura de l'Opus Dei, diversos experts i personalitats de l'Església s'han reunit per aprofundir en el significat teològic i jurídic de la primera prelatura personal.

La figura de les prelatures personals és una creació del Concili Vaticà II que desitja afavorir el dinamisme evangelitzador de l'Església.

L'adjectiu “personal” implica que el prelat no té jurisdicció sobre un determinat territori, sinó sobre fidels que pertanyen a diverses diòcesis que per les seves circumstàncies personals necessiten una atenció

pastoral especial. Aquestes persones pertanyen tant a la diòcesi on tenen el domicili com a la prelatura personal.

El Card. Camillo Ruini, vicari general de Sa Santedat per a la diòcesi de Roma, ha començat la intervenció amb unes paraules de gratitud vers la prelatura de l'Opus Dei “pel servei que porta a terme en favor de les diòcesis de tot el món i particularment en la de Roma”, no sols per mitjà dels encàrrecs que alguns sacerdots exerceixen en les parròquies o en altres serveis diocesans, sinó, sobretot, per l'interès per promoure la santedat i l'apostolat: és aquest, ha dit, “el servei pastoral més específic i més directe de l'Opus Dei a les diòcesis”.

En aquest context ha subratllat la importància de la tasca d'acompanyament espiritual i dels mitjans de formació promoguts per

la prelatura, “orientats a il·luminar la cerca de la santedat i l’exercici de l’apostolat dels laics a través del seu treball i de les circumstàncies personals de cadascú”.

El Card. Julián Herranz, president emèrit del Pontifici Consell dels Textos Legislatius, ha parlat dels treballs preparatoris de la Constitució Apostòlica *Ut sit*, amb què Joan Pau II va constituir la prelatura de l'Opus Dei.

El cardenal ha declarat que el procés d’elaboració de la constitució apostòlica mostra “la profunditat i l’esperit col·legial amb què Joan Pau II seguia i dirigia el treball de la Congregació per als Bisbes”: en concret, 2084 bisbes de 34 nacions van ser consultats.

El prelat de l'Opus Dei, Mons. Xavier Echevarría, ha explicat que la prelatura personal és la figura jurídica que millor s’adapta al

fenomen pastoral que sant Josepmaria Escrivà “va veure” el 2 d’octubre de 1928 (data fundacional de l’Opus Dei): una institució “constituïda per cristians corrents” compromesos en la tasca de difondre per capil·laritat la convicció que “la fe pot i cal que amari de dins estant tota l’existència humana, amb totes les realitats que la componen: en primer lloc, les exigències del treball professional i, en general, la vida familiar i social”.

D’aquesta manera, la prelatura pretén ajudar a guarir el “divorci entre la fe i l’existència concreta, feta de treball i ocupacions terrenals”.

“La formació – ha dit també el prelat – és la tasca en què es resumeix tota la feina de l’Opus Dei”, de manera que les persones que s’acosten a la prelatura “puguin actuar amb sentit cristià en la vida professional, familiar i social i, amb la consciència

ben formada, estiguin en condicions de decidir lliurement sobre les seves pròpies opcions”.

El Prof. Giuseppe Dalla Torre, Rector de la LUMSA, ha analitzat els diversos reconeixements civils de la prelatura de l'Opus Dei.

La prelatura ha produït una certa innovació en l'ordenament canònic, però al mateix temps, en virtut del reconeixement civil de la prelatura, ha creat també un nou fenomen en els ordenaments jurídics civils.

Mons. Fernando Ocariz, vicari general de l'Opus Dei, ha parlat de l'apostolat *ad fidei* i l'ecumenisme que la prelatura mira de desenvolupar tant a nivell institucional com a nivell personal, en la vida de cada fidel.

“Amb la formació permanent que reben, els fidels de l'Opus Dei tenen la possibilitat de portar a terme el

que podríem anomenar un ecumenisme personal”, exercit amb ocasió de les relacions familiars, professionals i socials.

Mons. Ocariz ha subratllat que, tant en el diàleg amb els no cristians com en el diàleg ecumènic, la motivació de fons no és “un afany d’afirmació personal o de fer prevaler les pròpies conviccions, sinó la caritat cristiana, l’amor sincer a totes les ànimes, a les quals es desitja transmetre el bé inestimable de la fe en Crist o la plenitud d’aquesta fe”.

El Prof. Paul O`Challagan, degà de la Facultat de Teologia de la Pontifícia Universitat de la Santa Creu, ha dit que “la peculiaritat de l’Opus Dei en relació amb l’ensenyament conciliar no rau en la novetat del seu missatge, sinó en el fet que l’Obra s’esforça a posar en pràctica la missió de l’Església i a promoure’n la realització efectiva”.

Amb la constitució de la prelatura “no es pretenia, per tant, oferir un ulterior aprofundiment teòric del missatge conciliar, ni afegir nous elements, sinó posar-los en pràctica”.

La missió de la prelatura –ha prosseguit– “simplement coincideix amb la de l'Església; els seus fidels no modifiquen res: actuen. L'Obra no té una doctrina particular, una teologia pròpia. Vol ser, simplement, una petita part de l'Església”.

El Prof. Eduardo Baura, coordinador de la jornada d'estudi, ha explicat que “malgrat certes perplexitats inicials, lligades sobretot al tipus de coordinació pastoral amb les diòcesis, la decisió de donar vida a les prelatures personals s'ha revelat convenient per a les diòcesis mateixes”.

Transcorregut un quart de segle,
“l'experiència de la primera
prelatura personal palesa que

aquesta figura podria resultar molt útil per afrontar algunes necessitats pastorals actuals, típiques d'una societat marcada –entre altres factors– per la mobilitat de les persones i per la multiculturalitat”.

El Prof. Baura ha posat també en relleu que l'erecció de la prelatua ha significat la solemne “assumpció per part de la Jerarquia del fenomen pastoral que d'aquesta manera s'ha creat”. En efecte, és el Papa qui en nomena el prelat, el qual, com tots els ordinaris, ha de retre comptes a la Congregació per als Bisbes o a la Congregació de Propaganda Fide.